

Matei 7:21-23 (NTR)

²¹ Nu oricine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar *acela care face voia Tatălui Meu* Care este în Ceruri.

²² Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în Numele Tău? Și n-am alungat noi demoni în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?».

²³ Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, *voi cei ce comiteți fărădelegea!*».

Am explicat puțin acest pasaj în secțiunea anterioară când am vorbit despre cele zece fecioare, dar aici vom aborda aceleași versete dintr-o perspectivă ușor diferită. S-ar putea ca nu toți creștinii să fie de acord cu privire la care este cel mai înfricoșător pasaj din Biblie, dar cei mai mulți agreează că aceste cuvinte finale ale lui Isus din predica de pe munte se situează aproape de capul listei. E groaznic să te gândești ca vei merge în iad. Este mai înspăimântător să afli prea târziu că te duci în iad când tu credeai că mergi în cer. Și este și mai alarmant să ne gândim că nu doar câțiva, ci „mulți” vor avea această experiență. Acesta este unul din motivele pentru care unii

oameni folosesc acest pasaj pentru a-i amenința pe creștini cu posibilitatea de pierdere a mântuirii dacă practică fărădelegea și nu fac voia Tatălui. Ei predică ceva de genul următor: „Tu poți să fii un credincios autentic născut din nou în Cristos, care Îl numește pe Isus „Domn”, care chiar profețește, scoate demoni și face multe minuni în numele lui Isus, dar dacă nu ești atent să faci voia Tatălui tot timpul și dacă practici fărădelegea, s-ar putea să ai

marea surpriză neplăcută de a nu intra în Împărăția Cerurilor când vei sta înaintea lui Dumnezeu în ziua judecății”. Oare așa să fie? În primul rând, să ne gândim la ce vrea să spună Isus în legătură cu voia Tatălui și cine sunt cei care o împlinesc. Judecând după context, trebuie să însemne mai mult decât a spune „Doamne, Doamne” și a face lucrări mărețe în numele lui Isus.

În ziua de azi, un punct de vedere des întâlnit sugerează că prin expresia „voia Tatălui Meu”, Isus s-a referit la o viață caracterizată de ascultarea a tot ceea ce a poruncit Tatăl. Astfel, cei care fac voia Tatălui vor fi cei care trăiesc o viață evlavioasă și sfântă. Există mai multe probleme cu această interpretare. În primul rând, Dumnezeu este perfect și cineva nu poate intra în Împărăția Sa fără a deveni perfect, asemenea Lui (Matei 5:48). În al doilea rând, nu se poate spune că cineva a făcut voia Tatălui decât dacă o face în întregime, 100%. A încălca chiar și numai una dintre poruncile lui Dumnezeu înseamnă a le încălca pe toate (Iacov 2:10). În al treilea rând, chiar dacă aceste prime două argumente nu sunt valabile, acest prospect duce la concluzia nebiblică că nimeni nu poate fi vreodată sigur că este mântuit, decât la moarte. Nimeni nu ar putea ști vreodată dacă a ascultat suficient de mult. Totuși, Scripturile sunt clare că apostolii știau cu certitudine absolută că erau mântuiți și doreau ca cititorii lor să știe și ei acest lucru (1 Ioan 5:13).

Există și o altă perspectivă asupra a ceea ce a vrut să spună Isus prin expresia „voia Tatălui Meu”. Când Isus a vorbit despre a face voia Tatălui pentru a obține intrarea în Împărăție, El a avut în minte un singur act de ascultare: credința în Evanghelie. Isus spune în Ioan 6:40:

Ioan 6:40 (NTR)

⁴⁰ Căci *voia Tatălui Meu este ca oricine Îl vede pe Fiul și crede în El să aibă viață veșnică, iar Eu Îl voi învia în ziua de pe urmă.*

Apoi, în Ioan 6:29, El ne spune clar:

Ioan 6:29 (NTR)

²⁹ Isus a răspuns și le-a zis: – *Lucrarea lui Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe*

Care L-a trimis El.

Aceasta este Evanghelia, aceasta înseamnă a face voia Tatălui. Isus a mai spus: „Iată, am venit să fac voia Ta, Dumnezeule” (Evrei 10:9). Ce voie trebuia să îplinească Isus? Aceasta era să moară pentru păcatele noastre și să ne aducă în noul Său legământ al harului. Același verset ne spune: „El dă la o parte primul (vechiul legământ) pentru a-l stabili pe al doilea (noul legământ)”. Deci, ceea ce spunea Isus în Matei 7 este următorul lucru: „Nu toți cei care îmi spun „Doamne, Doamne” în ziua aceea sunt mântuiți, ci numai cei care împlinesc voia Tatălui Meu, și anume, să creadă în Mine”. Aceasta este voia Tatălui cu privire la mântuirea veșnică. El nu spune că în momentul în care faci o greșală în gând sau faptă, El te reneagă și ți-ai pierdut mântuirea.

Da, există și o voie a Tatălui cu privire la felul nostru de a trăi după ce intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, dar aceasta este voia Lui pentru viața noastră pe pământ, care trebuie să fie trăită conform noii poziții de sfințenie în care El ne-a adus. Nu este o condiție de a rămâne în Împărăție, ci mai degrabă să folosim toate beneficiile Evangheliei, să ne împlinim destinul dat de Dumnezeu și să-L facem mândru în fața oamenilor, astfel încât ei să dea slavă lui Dumnezeu. Această a doua voie a lui Dumnezeu este revelată în 1 Tesaloniceni 4:3-7:

1 Tesaloniceni 4:3-7 (NTR)

³ Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră. Să vă feriți de preacurvie.

⁴ Fiecare dintre voi să știe să-și țină vasul în sfințenie și cinste,

⁵ nu în patima poftelor, ca păgânii, care nu-L cunosc pe Dumnezeu.

⁶ Nimeni să nu-L nedreptățească pe fratele său și nici să nu profite de el, pentru că Domnul este Cel Ce pedepsește toate acestea, așa cum v-am spus și v-am avertizat.

⁷ Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie.

Așadar, trebuie să umblăm în sfințenie, dar nu pentru a rămâne mântuiți, ci pentru că El ne-a făcut deja sfinți. El ne-a adus pe tărâmul sfințeniei. În scriptura noastră inițială, observați că

Domnul nostru Isus spune: „Nu te-am cunoscut niciodată”. Acest lucru nu poate fi aplicat credincioșilor născuți din nou care au o relație cu Domnul. Se referă la oameni care nu au avut niciodată o relație personală cu Domnul. De aceea, Isus a putut să spună celui din urmă grup: „Nu te-am cunoscut niciodată”. Acest pasaj trebuie folosit ca un avertisment numai pentru cei care pretind că au credință creștină, nu pentru cei care L-au acceptat cu adevărat pe Isus ca Domn în viața lor.

S-ar putea să vă întrebați: „Atunci cine sunt acești oameni care nu aparțin lui Dumnezeu și care nu au fost ai Lui niciodată, dar care pot face miracole? Cei care nu au Duhul pot să scoată demoni, să facă vindecări miraculoase, semne spectaculoase și minuni?” După cum am descris deja în detaliu în secțiunea despre cele zece fecioare cine ar putea fi acești oameni, există aproximativ două explicații posibile pentru abilitatea celor nelegiuiți de a îndeplini astfel de acte. Una este că unele minuni sunt făcute de puterea Satanei și a oștirii sale demonice (Matei 24:24; 2 Corinteni 11:13-15). Știm că Satan este foarte viclean. Pot exista momente când Diavolul „încenează” un exorcism sau o vindecare în care un necredincios poruncește unui demon sau unei boli să plece, iar demonul pretinde că se conformează pentru a crea frică în privitori și a-i determina să aibă încredere în ierburi, incantații, talismane, apă sfințită și în moaște mai degrabă decât în Dumnezeu. În al doilea rând, Dumnezeu îi poate împuternici temporar pe necredincioși să facă fapte miraculoase, datorită dragostei Sale pentru oameni și pentru scopurile Sale. Un astfel de exemplu este Iuda Iscarioteanul, care, împreună cu ceilalți ucenici, a vestit Evanghelia și, presupunem, că a vindecat bolnavii și a făcut alte minuni. Nu există nimic care să indice că Iuda nu a avut aceeași putere ca ceilalți unsprezece ucenici, deși nu a fost niciodată un adevărat ucenic al lui Cristos. El a fost un înșelător și „fiul pierzării” (Ioan 17:12). Dacă Iuda a făcut minuni, în ciuda stării inimii lui, a fost doar pentru că Dumnezeu a considerat potrivit să-l folosească pentru slava Sa.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajul audio al acestui articol, puteți urmări mesajul video sau îl puteți

descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următorul link:

[Sesiunea 7 – Cele zece fecioare \(Seria “Salvați pentru eternitate”\) – 28 noiembrie 2023](#)